



Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 32. De vocatione Cornelij Centurionis, & reuelatione quam habuit S.
Petrus de conuersione Gentium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

MEDITATIO XXXII.

DE VOCATIONE CORNELIJ Centurionis, & reuelatione quam Sanctus Petrus habuit circa gentium conuersionem.

PUNCTVM I.

a Actuum
10.1.



VIR quidam erat in Caesarea nomine Cornelius, Centurio Cohortis, qua dicitur Italica, religiosus ac timens Deum, in omni Domo sua, faciens elemosynas multas plebi, & deprecans Deum semper.

CONSIDERANDAE hic sunt excellentes virtutes, quibus hic vir se disponebat ad recipienda beneficia, quae Deus in illum contulit: mentem eius illuminans; ut Christi fides susciperet; & Spiritus Sancti plenitudinem tribuens etiam cum dono linguarum, sicut Apostoli acceperant. Nam *primum*, erat valde *religiosus*, deditus videlicet ijs rebus, quae cultum Dei pertinebant, & ipsius Diuini obsequium. *Deinde*, erat *timens Deum*, recedens ab omni peccato; & sic implens vtramque partem iustitiae, *discedere scilicet à malo, & accedere bonum*. Eratque adeo insignis exemplum eius, in vtraque hac parte, ut tota eius domus ipsum imitaretur: qualis enim est Dominus, tales eius famuli; & qualis pater familias, tales eius famuli.

les sunt eius domestici. TERTIO, frequenter faciebat eleemosynas cuicumq; ex populo petenti, absq; discrimine aut acceptione personarum. QUARTO, deditus erat orationi: dicitur enim quod deprecaretur Deum semper, valde scilicet frequenter, & continuate, in horis ad id designatis: id quod apparet ex eo, quod consuetudinem seruaret orandi hora nona, ut ipsemet asseruit, *b orans eram hora nona in domo mea*. Quamuis enim natione esset gentilis, in huiusmodi tamen operibus occupabatur, quia Deus benignè illum, suis auxilijs præuenit; & ipse studiosè imitabatur exemplum bonorum illius ciuitatis, cum quibus versabatur. Hunc Dominus noster tanquam exemplum proponit, ad pudorem eorum, qui fidè Christi habentes, eiusq; auxilia & Sacramenta percipientes, non tamen faciunt, quod ille gentilis & miles faciebat.

b Actuum
10. 30.

DEINDE considerandus est modus, quo Christus Dominus eum vocauit, ut lumen & perfectionem, quæ illi deerat, impertiretur. nam in visu vidit manifestè, quasi hora diei nona, Angelum Dei introeuntem ad se, & dicentem sibi, *Corneli, at ille intuens eum, timore correptus dixit: quid est Domine? dixit autem illi: orationes tuæ & eleemosynæ tuæ ascenderunt in memoriam, in conspectu Dei. Et nunc mitte viros in Ioppen, & accersi Simonem quendam, qui cognominatur Petrus, hic dicet tibi, quid te oportet facere. In hoc apparet suavis Dei nostri providètia, quod ita attédât salutem & perfectionem*

II.

c Actuum
10 3.

quorum electorum. Nam, cum videt aliquem ex parte sua, & iuxta facultatem suam, & vires, Diuino subsidio adiutas, facere, quod scire & potest, statim ipse adest; vt illum doceat, quæ nescit; & auxilium præbeat, ad præstandum, quod alias non posset: adhibens ad hoc etiã extraordinaria media & miracula, quando necessitas exigit: sicut in hac occasione eum fecisse aduertimus. Ex quo magnam fiduciam concipiam de hac Paterna Dei prouidentia, & magnas dicam laudes, ob tot beneficia, quæ nobis confert. O Dilecte mi, cur tu sis mihi curæ, qui tantam de me curam geris? si tu eius curam susceperis; vt speciali prouidentia tua respicias, quid mihi desit, vt statim subuenias. Concede mihi, Domine, vt præstè ego, quidquid scio & possum facere; ostende verò mihi cælesti tuo lumine, quod non intelligo, & adiuua tuâ gratiâ, vt illud exequar.

III. PERPENDAM præterea, quod Angeli præcipuè Custodes, *domnes sine administrationis Spiritus prouidentia Dei, in ministerium missi ad nostram salutem: & ipsis incumbunt assistere inuisibiliter orantibus; & eorum orationes & bona opera, coram Deo offerre.* Ita Angelus hic Custos Centurionis, illi apparuit oranti, dixitque duo. PRIMVM quod eius orationes & eleemosyna ascendissent in memoriam, in conspectu Dei: (non itaq; remanerant in terra, sed peruolarunt ad cælum) ne Deus earum esset oblitus: sed præsentem illum habe

d Hebr. 1.

14.

e Tobia. 12.

12.

I.

haberet in sua memoria, & in eius conspectu
 perseuerarent; sollicitantes, & procurantes
 expeditionem salutis & perfectionis ipsius
 Cornelij. Et vtraque simul ascendit: quia ora-
 tio adiuuat eleemosynam, & vicissim ele-
 mosyna orationem. Quare si uis, anima mea,
 salutis tuæ negotium apud Deū feliciter ex-
 pediri, dirige ad eum istos duos procurato-
 res & sollicitatores, quibus in cœlo nulla est
 porta clausa; nam *foratio humiliantis se nubes
 penetrabit: & nō discedet, donec altissimus aspi-* f Eccli. 35
ciat, g & si absconderis eleemosynam in corde 21.
pauperis, hac pro te exorabit ab omni malo; E- g Eccli. 29.
leemosyna enim est oratio, non oris, sed o- 15.
 peris.

SECUNDUM quod Angelus dixit Corne-
 lio fuit, ut *accerferet Simonem qui diceret,
 quid oporteret eum facere.* In quo aduertimus,
 quod prouidentia Diuina, quamuis nos gu-
 bernet per Angelos, in ijs rebus, quas non pos-
 sunt homines præstare; in ijs tamen, quas illi
 præstare possunt, per eos vult nos gubernare
 quare Angelus noluit Cornelio dicere, quid
 oporteret eum facere, quamuis potuisset; sed
 remisit illum ad S. Petrum, ut ex eius ore illa
 audiret: & simul Sancto Petro inspirauit, ut
 ad eum docendum accederet. Discam itaque
 hinc subijcere me huic modo gubernationis,
 quem Deus constituit: tum ut suos ministros
 honoret, tum ut omnes in humilitate conti-
 neat, ob mutuam necessitatem, qua alij alijs
 indigemus: sicut de Saulo & Anania in pro-

xima Meditatione obseruauimus.

PUNCTVM II.

a Actuum
10.7.

a **M**ITTENS Cornelius duos domesticos suos, & militem metuentem Dominum, in Ioppen, propinquantibus illis ciuitati, ascendit Petrus in superiora, vt oraret circa horam sextam. Et cum esuriret, voluit gustare. Parantibus autem illis, cecidit super eum mentis excessus, siue extasis animæ cum suspensione sensuum.

HIc est perpendenda laudabilis Apostolorum consuetudo in orando. Eligebant enim, & locum, & tempus, & horam ad orandum apta, vt hic apparet: nam Sanctus Petrus ascendit in altum, ad recessum siue locum separatam domus, vt liber esset à strepitu hominum, qui in parte inferiori versabantur.

I
S. Damasc. &
S. Thom. 2.
2. q. 82. a. 17.
b Matt. 6. 6.

In quo proponitur nobis opus perfectæ orationis, quod est eleuatio Spiritus in Deum, reiecto strepitu imaginum importunarum, quæ feruent in parte inferiori animæ. O Deus æterne, qui dixisti, vt ad b Orandum intrarem in cubiculum meum, & clauso ostio quietius & omnino in silentio & in abscondito, orationem meam offerrem; adiuua me gratiâ tua, vt recipiam me ad altissimum Spiritus mei conclaue, vt ibi orem, & adorem in Spiritu & veritate.

II.

ELEGIT etiam ad orandum horam sextam, sicut Cornelius habebat horam nonam

sequer

sequentes in hoc cōsuetudinem iustorū Ira-
 el, qui ter in die orabant, hora scilicet tertia,
 quæ est circa horā nonā mane; & sextam, quæ
 est in meridie; & nonā, quæ est tertia post me-
 ridiem: quam consuetudinem etiam c *David*,
 & d *Daniel*, & cæteri e *Apostoli*, seruarunt;
 quamuis studiosiūs *Apostoli*; propterea quòd
 hora Tertia, Spiritus Sanctus descendit super
 illos: sexta verò Christus conscendit crucem;
 & nona expirauit, & ad Lymbum spolian-
 dum descendit. Ex hoc concipiam firmum &
 efficax propositum, designandi certas horas
 orandi; & quando constituta hora aduenerit,
 reliqua omnia dimittendi, vt orationi satis-
 faciam: quod fecit Sanctus Petrus in hac oc-
 casione; qui etsi esuriret, & vellet gustare, non
 tamen orationem suam dimisit, sed ante ci-
 bum sumendum ad eam accessit; vt prius Spi-
 ritui cibum daret, quam corpori.

DEINDE considerandum est, quòd
 CHRISTVS Dominus noster, vt suos e-
 lectos extraordinarijs fauoribus prosequa-
 tur, eligere soleat certum locum, & tem-
 pus opportunum: & quidem vt plurimum,
 eligit locum separatum; & tempus oratio-
 nis: nam quando homo ex parte sua studet ac-
 cedere ad Deum, & ad eius conspectum Spi-
 ritu ascendere, tunc Deus speciales fauores,
 quos potest & vult, illi ostendit: & ita in hac
 occasione, suspendit sensus Petri, eumque
 Spiritu eleuauit, vt videret occulta Dei: &
 hanc suspensionem, vocat *f mentis excessum*.

Anima

c *Psal.* 54. 18
 d *Dan.* 6. 10.
 e *Actuum*.
 3. 1.
Cassian. lib.
 2. 6. 9.

III.

f *Actuum*
 10. 10.
 f 2. *Cor.*
 5. 13.

Anima enim à seipsa exiens supra se & supra vires suas eleuatur; & quando id fit violentia quadam interna, appellatur *Raptus*: rapit enim Deus Spiritum, & cogit ascendere, (sicut contigit g Sancto Ioanni) ad videnda Diuina mysteria. Ex quo intelligam, quamuis non sit tutum, tales mètis excessus optare & querere; deberetamen me excessum illum amoris desiderare & procurare, qui me extrahens à meipso, transferat ad Christum, ita vt cū Apostolo dicere liceat; *h viuo iam non ego, viuo verò in me Christus*: nam deserens omnia temporalia, & me ipsum cū illis, desino esse meus, & totus incipio esse Christi, oblectans me cogitando de ipso, & loquendo de ipso, & studendo illi in omnibus placere. O vere Deus amoris, iaculare in me excessum hūc amoris. O amor omnipotens, rapias cor meū, & transferas in locam vbi tu es; vt semper sim tecum amore coniunctus; & tu in me viuens, amor tuo gubernes.

PUNCTVM III.

a Actuum
1011.

IN hoc mentis excessu, vidit S. Petrus caelum apertum, & descendens vas quoddam, velut linteam magnum, quatuor inuitis submittebat de celo in terram, in quo erant omnia quadrupedia & serpentina terrae, & volatilia caeli. Et facta est vox ad eum: surge Petre, occide, & manduca. Respondit autem Petrus. absit Domine, quia nunquam manducaui, omne commune, & immundum. Et facta iterum secundo ad eum: quod Deus purificauit, &

g Apocal. 4.
2.

h Galat. 2.
20.

S. Dionys. c.
4. de Diuin.
nomi. D.

Thom. 2. 2.
q. 175, a. 2.

uit, communicavit, tu commune dixeris. Hoc autem factum est per ter, & statim receptum est vas in calum.

I.
 CONSIDERANDVM hic primo, quodd Christus Dominus noster, sicut, cum in hac vita mortali prædicaret, utebatur Parabolis & similitudinibus, ad aperienda mysteria regni cælorum; ita spiritualiter uti consuevit huiusmodi similitudinibus, imprimens earum figuras imaginationi; in quibus quasi adumbratur mysterium, quod ipse vult: sicut hic fecisse apparet, cum Sancto Perro; & fecit cum Sancto Ioanne in reuelationibus Apocalypsis, & etiamnum sese communicat hoc modo, quibus vult. Mihi autem solum incumbit, ut si comode possim, efformem in imaginatione mea figuras earum rerum, quas ipse nobis reuelavit in fide; verbi gratia, Christum Dominum infantem factum, in præsepi positum, columenæ alligatum, cruci affixum: ut huiusmodi figuris ad maiorem eiusdem Domini amore exciter, pro ut in illis proponitur; reliqua omnia Dei providentiæ relinquam; ut ipse faciat, quod magis expedit. Sed in hac tamen figura, quæ fuit Sancto Petro ostensa, vehementer resplendet infinita Dei Domini nostri charitas, qua vult in suam Ecclesiam & in cœlum ipsum admittere, quod in se est, omnes peccatores huius mundi, avaros, carnales, & superbos, tribus illis generibus animalium, quadrupedium, serpentium, & volatiliū expressos; quos colligit, non solum ex angulo illo

illo

illo Iudææ, sed ex quatuor mundi partibus ad hoc enim è cœlo descendit ipse in terram, & induit purissimum sacratissimæ suæ humanitatis linteum; ad hoc instituit suam Ecclesiam candidam, & puram, non habentem maculam, neq; rugam; eò direxit prædicationis quatuor Euangeliorum, quorum doctrina est de cœlo, ad salutem & vitam mundi. Gratias tibi, dulcissime & benignissime Iesu, ob infinitam charitatem, qua vocas omnes peccatores, quos omnes vis, humeris tuis impositos in cœlum portare! O dilecte mi, quomodo tu les feras & serpentes, admittes in linteum tu deo candidum & purum! In desertis & speluncis terræ, eorum habitatio esse debet: quomodo ergo inde extractos, in isto linteum colligis, ut inferas in cœlum, & habitationem illis in æternis mansionibus constituas! Ego nunc non amplius diffidam de immensa tua misericordia, quæ adeò est proluxa & profusa in subueniendo nostræ miseræ.

II.

DEINDE perpendam, quid illa vox significetur: Petro quidem facta, sed in eo omnibus etiã Christi ministris, OCCIDE & MANGERA: quasi diceretur, siquidem esuris, et comedere appetis, occide istas feras, istos serpentes, & aves rapaces, & comede ex eis: significetur: ad sacerdotes, & confessorios, ministros Christi pertinere, ut occidant peccatores quo ad illorũ peccata, auferentes illis vitam carnalem, & bestialẽ, qua viuunt, & adhibitis Sacramẽtis Baptismi & Pœnitentiæ

&c.

& eos comedant, Ecclesie illos inferentes, tanquam eius membra; & Christo vnientes charitate & vitæ similitudine. Nam Christus Dominus noster horret reijcitq; peccatores viuentes, qui scilicet viuunt in peccato; admittit verò recipitq; intra se peccatores, mortuos peccato: quia hæc mors, noua illis adfert vitam gratiæ. O Deus æterne, siquidẽ tuis ministris iubes, vt occidant & manducent, tu ipse Domine occide & manduca per eos, efficaciter eos adiuuans, vt impleant, quod ex tanta tua misericordia illis præcipis.

DENIQUE perpendam, quid Sanctus Petrus respõderit, qui tunc non satis erat certus de voluntate Dei, circa admittendos gentiles in Ecclesiam: hoc enim significabat, quod recusaret comedere illa animalia, immunda, secundum antiquam legem; sed vox de cœlo dixit illi; *quod Deus purificauit, tu immundum & commune, ne dixeris*: quasi diceret; ne recuses ad meam fidem & religionem admittere, quos ego in æterna mea ordinatione elegi, vt sint Sancti, quamuis tibi improbi videantur. Ex quo apparet, quam aduersetur Spiritui Sancto, quod prædicatores & confessarij horreant peccatores, qui ad ipsorum pedes accedunt, quamuis sint abominandi; siquidem illos Deus trahit vt conuertat, & faciat iustos. O immensa IESU Charitas; quam tu varias adinuenis vias, vt manifestes amorem, quem habes erga peccatores! quis horreat illos recipere, quos tu non horres vocare? quis hunc

III.

hunc cibum comedere recuset, quem tu afferis esse Sanctum! da mihi, dulcissime Domine, hanc famem saluandi peccatores, ut cum voluptate illos manducem, & corpori tuo inferam per gratiam, quos tu attrahis vera poenitentia.

IV.

DENIQUE perpendam, hanc vocem facti esse *per ter*; ut magis penetraret, & imprimetur cordi Petri; sicut *ter* fuit interrogatus de amore erga Christum, & *ter* illi fuit dictum, ut pasceret oves Christi. Mox verò *vas illud* fuit receptum in caelum, in signum quòd Deus haberet caelum apertum gentibus, quæ conuerterentur, quantumuis fuerint magni peccatores.

EXULTA anima mea, cum vides recipere caelum linteum illud, plenum quadrupedibus, serpentibus, & volatilibus rapacibus magnis videlicet peccatoribus, non quidem viuis sed mortuis, at culpæ mortuis, viuis autem vitam per gratiam. Stude occidere in te vitam hominis veteris, & resurge cum Christo ad vitam hominis noui, ut cum eo caelum ingressus, sedem accipias in throno eius gloriæ. Amen.

PUNCTVM IV.

a Actuum.
10.17. &c.

DVM intra se *hesitaret Petrus*, quidnam esset visio, quam vidisset, ecce viri, qui missi erant à Cornelio, adstiterunt ad ianuam, & dixitq; Spiritus Petro: ecce viri tres querunt te. Surge & vade cum eis, nihil dubitans: quia missi eos. Sequenti autem die profectus cum illis.

introiuit in domum Cornelij, Cornelius verò expectabat illos, conuocatis cognatis suis, & necessarijs amicis: & cum cognouisset Petrus à Cornelio, quæ illi accidissent, & ipse cepisset illis predicare Iesum, adhuc eo loquente, cecidit Spiritus Sanctus super omnes, qui audiuerunt verbum, & loquebantur linguis, magnificantes Deum.

PERPENDENDVM hic, quod Christus Dominus noster, etiam si ostendat seruis suis aliquam visionem, interdum tamen non aperit, quid sibi illa velit; quod facit ex sua providentia, rû vt illi solidius in humilitate teneantur, tum vt orationibus suis, eius intelligentiam à Deo impetrent; aut etiam vt tempore & opportunitate, quæ magis expedit, eam illis aperiat, sicut nunc euenit Sancto Petro, qui Spiritus Sancti voci obediens, profectus est ad locum, vbi Cornelius cum suis, illum expectabat; quibus dum ipse Iesum Christum crucifixum feruentissimè prædicaret, omnes audientes crediderunt, & Spiritum Sanctum acceperunt, etiam cum dono linguarum.

I.

II.

HIC verò perpendenda est infinita Dei liberalitas, qui tot dona his gentilibus simul dedit: vt intelligamus (quod Sanctus Petrus hic dixit) *b quia non est personarum acceptor* b Actuum 10.34. Deus: siquidè donum adeo pretiosum, atq; est Spiritus Sanctus, ita profusè dedit quibusdam hominibus, qui fuerant bestia & serpentes: quia hæc animalia, tanquam Deos adoraauerant; & ijs, qui serpentû linguas habuerat ad

V. Part. Medit.

A 2

blas-

blasphemandum verum Deum, & proximo veneno inficiendos, impertit linguas igneas, quibus Deum glorificent, & eius magna prædicent. Et quamvis sensim Deus illos sermone Sancti Petri illustrabat, & emolliabat: repente tamen & in momento eos transfmutavit, iustificavit, & gratijs ac donis implevit, cum magnis lætitiæ iubilis; qui omnes, ita statuente Sancto Petro, Baptismū susceperunt; & cum eo novum etiam gratiæ & lætitiæ augmentum: ipso quoque sancto Apostolo vehementer exultante, ob has gentilitatis primitias, quas hodie suo Magistro offerebat, cui sit honor in æternum. Amen.

MEDITATIO XXXIII.
DE ADMIRANDIS VIRTUTIS EXERCITIJS, quibus B. Virgo post Spiritus Sancti aduentum occupabatur.

VT mysterijs gloriosis Christi domini nostri (cuius gloria tunc quodammodo fuit completa, cū secū habuit Matrē suā glorificatā) imponamus, adiungēda hic sunt meditationes aliquæ, de Vita, Transitus, & Assumptione gloriæ eiusdem Virginis Sanctiss. quæ, post Spiritus Sancti aduentum, (vt insinuat Ecclesia in Euangelio, quæ assignavit cantandum in die Assumptionis) elegit meliorem Mariæ partem, non tamen omnino relicta parte Marthe; quin potius optinuit quod in ea erat, accepit; attendens non solum Dei contemplationi vacaret; sed bono quoque Spirituali proximorum, pro gloria Filij sui, &